

“Em concentro en el moment que la tensió va per dins, abans del canvi”

Alba Dedeu (Granollers, Vallès Oriental, 1984) publica a Proa el llibre *L'estiu no s'acaba mai*. L'anterior, *Gats al parc*, va guanyar el premi Mercè Rodoreda de contes i el Crítica Serra d'Or.

—El lector no sap si el llibre és una novel·la o un recull de relats. La contracoberta diu que “Alba Dedeu t'explica sempre una altra història” mentre “desplega un argument”. El lector pot pensar que el llibre és una altra història, és a dir, una novel·la, i els apartats, capítols de la novel·la. Però en llegir-los, semblen relats, qui sap si, es pregunta mentre els llegeix, formant part d'un mateix mosaic. Què és finalment el llibre?

—Un llibre de contes i no hi ha cap tema comú entre ells.

—Aleshores, aquesta “altra història”, quina és?

—La frase indica que hi ha una història sota la història de cada conte, una història que no es fa explícita, però hi és.

—El lector ha d'endevinar la història que hi ha darrere de cada història, doncs?

—Més que endevinar, penso que cadascú la interpretarà a la seva manera.

—Abans d'interpretar la història soterrada, el lector ha de copsar l'argument, però sovint feu parlar els personatges sense presentar-los, es triga a saber qui és el personatge que explica la història, si és home o dona, jove o gran, i quina relació té amb els altres personatges. Per què utilitzeu aquesta estratègia?

—Potser perquè em cansa quan un autor comença amb una estructura tradicional, fent retrats físics o psicològics dels personatges. Prefereixo que la història els vagi presentant.

—Però sense fer cap retrat físic ni psicològic, normalment se sap a qui pertany la veu narradora, ben aviat; si és home o dona, jove o gran, quina és la seva situació personal, laboral, sentimental, etcètera. I quan parla dels altres, quina relació hi té.

—Potser perquè tampoc no vull que s'intenti identificar el protagonista o la protagonista amb mi. M'agrada posar-hi, si no una distància, una ambigüitat. Que no es pensi necessàriament en una dona jove com jo. I que cada lector se'l faci

Alba Dedeu, autora de *Gats al parc*, publica en Proa el recull de relats *L'estiu no s'acaba mai*.

més proper a ell mateix.

—L'autora coneix les persones que narren les històries i la relació que mantenen amb els altres?

—Sí.

—Heu vist cap autor de pes que faci el que feu?

—No ho sé. Acostumo a llegir els autors del XIX i quan m'hi poso no vull fer el mateix. És una manera d'amagar-me. M'ho pregunteu perquè desconcerta molt, potser?

—Això ho ha de veure l'autor, no? Parlem del títol. Què diu del llibre?

—La majoria de relats els vaig escriure a l'estiu. Per a mi l'estiu és una època dolenta. No n'espero res de bo, perquè no m'agrada. I les històries parlen de desil·lusió, de desengany. A més, la majoria de les vegades passen a l'estiu. Era la manera de crear una mica de cohesió.

—La quotidianitat d'un dia qualsevol, no especialment singular, diu molt de la gent i de les relacions humanes, penseu, oi?

—Sí.

—D'un dia on no es produeix cap canvi.

—De moment, no, sinó més endavant i jo em concentro en aquest moment que la tensió va per dins i encara no s'ha produït cap canvi.

—Ha canviat gaire la vostra relació amb la creació literària entre el primer recull i aquest?

—Potser en algun moment m'ha costat més escriure aquest perquè se'm coneixia. Sense arribar a patir pressió, he pensat en sectors que abans no tenia en compte. El que no ha canviat és la necessitat d'explicar emocions i situacions que he vist i que crec que s'han d'escriure. Normalment solen ser moments, però no és així en tots els contes.

—Uns han influït en els altres?

—Sempre que començo a escriure m'agrada que hi hagi una cohesió, si és un llibre de contes. Però no em surt i cadascun va pel seu cantó. No deixo que uns influeixin els altres perquè perdrien precisió, segurament.

—Però des del primer ja penseu en el recull, i que sigui el més coherent possible?

—Sí, pensant en el conjunt.

Lluís Bonada